

Steinar Opstad

Ahonnán a hűvösséget kölcsonzöm

Orgonák és esti napfény,
vizes hajú, álomtól elnehezült gyerekek,
akiket egyesével cipelnek be az ágyaikba

Mézes sampon és fenyőtű illata,
és a rozsdás hordókban álló vízé,
és friss fűé a kiadós eső után

A nyitott ablakban csörgő lóg,
használd az érzékeidet, juttatja eszembe,
mert a lélekhez rajtuk keresztül vezet az út,

és én, akinek nincsenek leszármazottai,
látom majd a bátyám gyerekeit aludni
a füvek és orgonák árnyékában

Hamvas gyöngyvessző

A kis verebek
a nedves, illatozó bokorra szállnak,
és én újra magamhoz térek,

testetlenül, mint egy kinyújtott érzék,
vagy a gyöngyvessző, ahogy éjszaka,
a kinti lámpák fényében virágzik,

amíg mellette boroznak, kártyáznak, nevetnek és beszélgetnek
Nem tartozom közéjük,
de itt ülök köztük, fehérén, roskadozva

Ma éjjel minden hamisság megváltódik

Kinyitom az ajtót és megfordulok,
hogy lássam az orgonával benőtt ösvényt
Emlékezz az illatra és a látványra, jut eszembe,

és ne hagyd, hogy a gondolataid jobban lehúzzanak,
mint a házad kulcsai,
vagy a titkok ugyanabban a házban

Mert ma éjjel két főnek nyitom ki az ajtót,
és a júniusi éjszaka sápadt, mint minden
testek legérintetlenebbje

Vajna Ádám fordítása

